

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžso/16/2014
Identifikačné číslo spisu:	2012200443
Dátum vydania rozhodnutia:	25.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:2012200443.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu: Peter Móro, K. XXXX/X, XXX XX I., IČO: 40 908 135, právne zastúpený: Prosman a Pavlovič, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, 917 01 Trnava, IČO: 36 865 281, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, so sídlom Špitálska 8, 812 67 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. AA/2012/037905/10989/OKRVK zo dňa 9. augusta 2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/73/2012-46 zo dňa 24. októbra 2013, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/73/2012-46 zo dňa 24. októbra 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. AA/2012/037905/10989/OKRVK zo dňa 09.08.2012, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a zmenil výrokovú časť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu č. 03/2012/-OK zo dňa 26.04.2012 a uložil žalobcovi pokutu vo výške 2000 € za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania podľa § 3 ods. 2 v nadväznosti na ust. § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že pokiaľ v čase vykonania kontroly nebol žalobca, resp. fyzická osoba schopná preukázať existenciu pracovnej zmluvy resp. dohodu o vykonaní pracovnej činnosti, došlo zo strany žalobcu k porušeniu ust. § 231 ods. 1 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je zamestnávateľ povinný prihlásiť do registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia zamestnanca podľa § 4 ods. 1 na nemocenské poistenie, dôchodkové poistenie a na poistenie v nezamestnanosti a zamestnanca

podľa § 4 ods. 2 na dôchodkové poistenie pred vznikom týchto poistení najneskôr pred začatím výkonu činnosti zamestnanca. V opise skutkového stavu kontrolného zistenia sa uvádza, že v čase výkonu kontroly dňa 12.03.2012 medzi 9,30 hod. až 9,43 hod. menovaná poskytovala informácie o tovare, predávala, obsluhovala zákazníka a blokovala na registračnej pokladni. Kontrolnému orgánu uviedla, že zatiaľ je v evidencii úradu ako nezamestnaná, že túto činnosť vykonáva na skúšku, avšak doposiaľ nepodpísala žiadny doklad o vzniku pracovného vzťahu. Menovaná sa nezmienila o tom, že by došlo medzi ňou a žalobcom k uzatvoreniu príkaznej zmluvy a existenciu takejto zmluvy nepotvrdil ani žalobca, ktorý mal možnosť uviesť do protokolu poznámku o existencii takejto zmluvy. Navyše o tom, že v čase vykonania kontroly bola medzi žalobcom a fyzickou osobou Y. B. uzatvorená príkazná zmluva, boli správne orgány oboznámené až po viac ako mesiaci, a to v písomnom odvolaní, ktoré zaslal žalobca správnomu orgánu. Uzatvorenie príkaznej zmluvy medzi žalobcom a Y. B. spochybňuje aj tá skutočnosť, že dňa 12.03.2012, t. j. v deň, kedy mala byť uzatvorená aj príkazná zmluva, tieto dva subjekty uzatvorili aj dohodu o pracovnej činnosti, ktorú žalobca predložil Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Trnave až dňa 14.03.2012. Preto sa tvrdenie o existencii príkaznej zmluvy javí ako účelové a súd ho vyhodnotil ako nedôveryhodné. Okrem iného aj z obsahu priebežného protokolu, teda dokumentu vyhotoveného bezprostredne po vykonaní kontroly, ktorý podpísala aj p. Y. B. vyplýva tiež skutočnosť, že táto osoba bola v čase kontroly ešte v evidencii Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, čo menovaná sama uviedla do zápisnice a že dovtedy nedošlo z jej strany a zo strany žalobcu k podpisu žiadneho dokladu, ktorý by nasvedčoval vznik pracovného vzťahu. Ani v tomto protokole sa nenachádza žiadna poznámka o tom, že by p. Y. B. vykonávala prácu na základe inej zmluvy, napr. príkaznej ako uvádza žalobca. Navyše v danom smere je z hľadiska posúdenia porušenia povinností zamestnávateľa rozhodujúca skutočnosť, že z registračného listu fyzickej osoby nachádzajúcom sa v pripojenom spisovom materiáli jednoznačne vyplýva, že rozhodujúcim časom prihlásenia p. Y. B. do registra Sociálnej poisťovne bol čas 12.03.2012 o 14:54:53, teda až po vykonanej kontrole.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie dôvodiac, že uzavretie ústnej príkaznej zmluvy medzi žalobcom a Y. B. nie je spochybnené tým, že jej uzavretie bolo tvrdené až po viac ako mesiaci v podanom odvolaní. Obidvaja totiž nemajú právne vzdelanie. V zložitom procese hľadania práva a spravodlivosti nemožno dávať žalobcovi na ťarchu, že nevedel posúdiť a vyhodnotiť v rámci prvoinštančného správneho konania, keď nebol zastúpený právnym zástupcom, uzavretie ústnej zmluvy ohľadom „záskoku“, prípadne „dočasnej výpomoci“ p. B., ako uzavretie ústnej príkaznej zmluvy, keď zástupcovia správneho orgánu formulovali svoje otázky iba ohľadom uzavretia písomnej pracovnej zmluvy. Taktiež poukazuje na to, že i rozhodnutie o správnom delikte je tzv. trestným obvinením v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom tento článok každému zaručuje právo na spravodlivý proces. V rámci práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 Ústavy SR je tak správny orgán okrem iného povinný zachovávať v konaní dôležité zásady správneho trestania, medzi ktoré patrí zásada prezumpcie neviny, ktorá požaduje, aby vina obvineného bola úplne a nepochybne preukázaná, pričom pokiaľ sú pochybnosti o vine obvineného, je potrebné rozhodnúť v jeho prospech (in dubio pro reo). Ďalej poukázal aj na zásadu subsidiarity, podľa ktorej je potrebné obmedziť trestanie iba na prípady, kedy je to odôvodnené závažnosťou a spoločenskou nebezpečnosťou protiprávneho konania. Skutočnosť, že p. B. mala osvedčiť podpisom, že vykonávala v prevádzke žalobcu predaj a obsluhu, nie je možné brať za právne relevantnú, pretože správnosť uvedených zistení a okolností podpisu Priebežného protokolu sú sporné. Poukázal na skutočnosť, že prítomnosť osoby v prevádzke neznamena, že dotknutá osoba je predavačkou a zo samotnej kontroly a zápise o nej nevyplýva, že bol fakticky predaný akýkoľvek tovar, teda z toho nevyplýva, že bola vykonávaná závislá práca vo vzťahu nadriadenosti žalobcu a podriadenosti p. B.. Na základe vyššie uvedeného navrhuje odvolaciemu súdu, aby rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu

nie je dôvodné. Podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že krajský súd verejne vyhlásil rozhodnutie dňa 24.10.2013. Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 25.03.2015 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 2 ods. 2 písm. a/ zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o nelegálnej práci“), nelegálne zamestnávanie je zamestnávanie právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom, ak využíva závislú prácu fyzickej osoby a nemá s ňou založený pracovnoprávny vzťah alebo štátnozamestnanecký pomer podľa osobitného predpisu.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o nelegálnej práci, právnická osoba a fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, nesmie nelegálne zamestnávať podľa § 2 ods. 2 a 3.

Podľa § 6 zákona o nelegálnej práci, postihy za nelegálne zamestnávanie upravujú osobitné predpisy. (zákon č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti)

Podľa § 68a ods. 1 písm. b/ zákona č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o službách zamestnanosti“), ústredie a úrad uložia pokutu právnickej osobe alebo fyzickej osobe za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania podľa osobitného predpisu od výšky 2000 € do 200 000 €, a ak ide o nelegálne zamestnávanie dvoch a viac fyzických osôb súčasne, najmenej 5000 eur.

Podľa § 68a ods. 2 zákona o službách zamestnanosti, ústredie a úrad pri ukladaní pokuty podľa odseku 1 prihliadajú na závažnosť zistených nedostatkov a závažnosť ich následkov, opakované zistenie toho istého nedostatku, a ak ide o uloženie pokuty podľa odseku 1 písm. b/, aj na počet nelegálne zamestnaných fyzických osôb.

Predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozsudku krajského súdu ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania odvolací súd skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu. V danej veci odvolací súd posudzoval najmä otázku, či v prípade žalobcu išlo o nelegálne zamestnávanie p. B. alebo o súkromnoprávny vzťah založený na základe príkaznej zmluvy, ďalej či bola žalobcovi preukázaná vina za nelegálne zamestnávanie a či konanie žalobcu dosiahlo odôvodnenú závažnosť a spoločenskú nebezpečnosť protiprávneho konania.

Z administratívneho spisu žalovaného odvolací súd zistil, že dňa 12.03.2012 vykonali poverení

zamestnanci oddelenia kontroly Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava kontrolu dodržiavania zákona č. 82/2005 Z. z. a v prevádzke kontrolovaného subjektu (žalobcu) kontrolovali fyzickú osobu Y. B., ktorá v čase medzi 9,30 hod. až 9,43 hod. dňa 12.03.2012 poskytovala informácie o tovare, predávala, obsluhovala zákazníka a blokovala na registračnej pokladni, pričom pracovníkom úradu nevedela predložiť doklad o vzniku pracovnoprávného vzťahu. Dňa 14.03.2012 sa na ÚPSVaR Trnava, oddelenie kontroly dostavil žalobca a predložil Živnostenský list, Dohodu o pracovnej činnosti p. Y. B. zo dňa 12.03.2012, taktiež doklad o elektronickom prihlásení p. Y. B. do registra poistencov Sociálnej poisťovne zo dňa 12.03.2012 - rozhodujúci čas: 14:54:53. Zástupca kontrolovaného subjektu predložil Registračný list zamestnávateľa s potvrdením o prijatí Sociálnou poisťovňou zo dňa 12.03.2012. Spolu s ním predložil Registračný list FO p. Y. B., ktorý však, podľa jeho vyjadrenia, Sociálna poisťovňa odmietla prijať, nakoľko mu vysvetlili, že zamestnávateľ, ktorý zamestnáva jedného zamestnanca, má od 01.12.2011 povinnosť prihlásiť zamestnanca do registra poistencov Sociálnej poisťovne elektronickou formou. Ďalej sa vyjadril, že v čase výkonu kontroly vybavoval doklady p. Y. B. u účtovníčky. Na základe takto zisteného skutkového stavu uložil prvostupňový správny orgán žalobcovi pokutu vo výške 2000 €.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. V uvedenom prípade je najvyšší súd toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne, vychádza z logického a správneho právneho posúdenia danej veci, a preto odvolaciemu súdu nezostalo nič iné, ako len v celom rozsahu konštatovať správnosť dôvodov, z ktorých krajský súd pri posúdení danej veci vychádzal, pričom odvolací súd pre zdôraznenie správnosti dodáva ďalšie doplňujúce dôvody.

Čo sa týka tvrdenia žalobcu, že v danom prípade išlo o súkromnoprávny vzťah založený na základe uzatvorenej ústnej príkaznej zmluvy, pričom žalovaný správny orgán mal v odvolacom konaní na túto skutočnosť vzhľadom na zásadu úplnej apelácie odvolacieho správneho konania prihliadať, najvyšší súd podotýka, že v preskúmanom prípade nebolo rozhodujúce, v ktorej fáze konania bol tento dôvod uplatnený (či v čase vykonania kontroly, v prvostupňovom správnom konaní alebo v odvolacom správnom konaní), ale akú povahu mal tento právny úkon označený žalobcom ako aj p. B. ako „Príkazná zmluva“. Všeobecne platí, že zmluva sa posudzuje podľa obsahu a nie formy (napr. príkazná zmluva, ktorá vykazuje znaky závislej práce a nie znaky príkaznej zmluvy, môže byť prekvalifikovaná na pracovnú zmluvu) a rozhodujúca je aj praktická realizácia zmluvy. Dôležitou skutočnosťou je teda preskúmanie faktickej situácie vždy v konkrétnom prípade (posúdenie okolností konkrétneho prípadu). V právnych úpravách iných štátov sa vyvinuli tzv. testy, kde sa v komplexe zoberú do úvahy všetky znaky (alebo najdôležitejšie znaky, prípadne len jeden hlavný znak - nadriadenosť a podriadenosť) danej činnosti a posúdi sa, či ide o činnosť, ktorú možno podradiť pod pracovnoprávny vzťah alebo nie. Niektorým zo znakov sa môže priznať väčšia alebo rozhodujúca váha ako iným. Súd tu porovnávajú, či na základe znakov, ktoré vykazuje vykonávaná práca, ide o pracovnoprávny vzťah (závislú prácu) alebo samostatnú činnosť (SZČO, podnikanie). Pri takomto posudzovaní prítomnosť alebo neprítomnosť jedného znaku nehrá (ak nejde o znak kľúčový) rozhodujúcu úlohu. Právna teória rieši prípady, ak bola uzatvorená napr. príkazná zmluva, hoci zo znakov činnosti, ktorú jedna osoba vykonáva pre druhú osobu vyplýva, že ide o závislú prácu. V danom prípade vždy, v každom odvetví práva, platí právne výkladové pravidlo, že zmluva sa posudzuje podľa obsahu (t. j. čo je v nej dojednané), nie podľa svojho pomenovania (a ani podľa pomenovania zmluvných strán) a zároveň pre posúdenie situácie má význam aj reálne vykonávanie zmluvy (prednosť má posúdenie reálneho správania pred dojednaným obsahom).

Napr. právna úprava v SR umožňuje tam, kde bola uzatvorená príkazná zmluva a mala sa uzatvoriť pracovná zmluva, riešiť tieto otázky cez ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 41a Občianskeho zákonníka - zastretý právny úkon) a v právnej teórii sa potom riešia, tzv. simulované, disimulované právne úkony, ako aj konverzia právnych úkonov z jedného úkonu na druhý právny úkon).

Pri posudzovaní, či ide o závislú prácu alebo nie, príslušné orgány berú do úvahy aj vôľu strán, t. j. či, ak uzatvorili občianskoprávnu zmluvu alebo obchodnoprávnu zmluvu, ich vôľou bolo uzatvoriť takúto

zmluvu alebo mali v skutočnosti záujem uzatvoriť pracovnú zmluvu (disimulácia podľa Občianskeho zákonníka) a v nadväznosti na to aj vôľu strán prejavovanú pri realizácii tejto zmluvy. Obsahu zmluvy totiž zmluvné strany musia prispôsobiť aj spôsob a skutočný priebeh vykonávania práce (napr. neurčuje sa pracovný čas, ale termíny na dodanie tovaru, používa vlastné zariadenie, pracuje u seba a pod. - uvedené samozrejme neplatí absolútne, pretože aj SZČO, napr. môže vykonať prácu v prevádzke druhej zmluvnej strany).

Pri posúdení znakov závislej práce v SR sa teda: 1) zmluva (právny úkon) má posudzovať podľa obsahu, nie podľa formy, 2) pri posudzovaní sa môže dať rôzna váha rôznym znakom, pričom primárnym znakom je nadriadenosť a podriadenosť, 3) nedojednanie odmeny, pracovného času má posúdiť ako obídienie zákona (v danom prípade zákona o nelegálnej práci), nie ako neprítomnosť znaku, 4) brať do úvahy okolnosti konkrétneho prípadu a posúdiť jednotlivé znaky, ako aj celkovú situáciu. (JUDr. et Mgr. Jozef Toman, PhD. - Individuálne pracovné právo, Vydavateľ: Friedrich Ebert Stiftung, zastúpenie v SR; Bratislava 2014, ISBN 978-80-89149-42-1 /brožované/).

V danom prípade zastáva Najvyšší súd Slovenskej republiky názor, že žalobca s p. B. mali právnym úkonom označeným ako „príkazná zmluva“ v úmysle disimulovať v zmysle ust. § 41a Občianskeho zákonníka právny úkon (napr. pracovná zmluva, dohoda o pracovnej činnosti) zakladajúci pracovnoprávny vzťah upravený Zákoníkom práce, a tým sa vyhnúť zodpovednostným následkom vyplývajúcich z ustanovení zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní.

K námietke žalobcu, aby bola vina žalobcu úplne a nepochybne preukázaná, pričom pokiaľ sú pochybnosti o vine obvineného, je potrebné rozhodnúť v jeho prospech (in dubio pro reo), Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že tzv. zmiešané správne delikty fyzických osôb - podnikateľov sa v zmysle teórie správneho práva (doc. JUDr. Machajová, CSc. a kol. - Všeobecné správne právo - 5. aktualizované vydanie Vydavateľ: Eurokódex, Bratislava 2010, ISBN 978-80-89447-27-5) zásadne neviažu na zavinenie. Podnikajúca fyzická osoba je za tento delikt objektívne zodpovedná, pričom súčasná právna úprava takmer vôbec neumožňuje zbaviť sa čo i len čiastočne zodpovednosti zaň, pretože prevažne neupravuje všeobecné liberačné dôvody. Z toho vyplýva záver, že fyzická osoba - podnikateľ zodpovedá výlučne za spôsobený protiprávny stav bez ohľadu na zavinenie.

Odvolací súd ďalej konštatuje, že námietka žalobcu, podľa ktorej je potrebné obmedziť trestanie iba na prípady, kedy je to odôvodnené závažnosťou a spoločenskou nebezpečnosťou protiprávneho konania, je taktiež bezdôvodná. V teórii správneho práva hmotného prevažuje vymedzenie, podľa ktorého správnym deliktom je protiprávne konanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktorého znaky ustanovuje zákon a za ktoré ukladá správny orgán sankciu ustanovenú normou správneho práva. Z uvedenej definície sa odvodzujú všeobecné pojmové znaky, medzi ktoré o. i. patrí aj sankcia (sankcionovateľnosť). Tá znamená, že právo spája s každým správnym deliktom konkrétnu sankciu (trest). Aj keď hlavným poslaním verejnej správy nie je trestať, čo súvisí so zásadou subsidiarity správneho trestu, že správny trest má miesto len tam, kde nepostačujú iné nástroje a prostriedky dovolené právom, zákony v niektorých prípadoch limitujú úvahu správneho orgánu o výške pokuty ustanovením jej dolnej hranice. V danom prípade prvostupňový správny orgán uložil pokutu vo výške 2000 € na dolnej hranici zákonom stanovenej sankcie, preto nezostalo odvolaciemu súdu nič len opäť konštatovať, že rozhodnutie ako aj postup prvostupňového správneho orgánu a žalovaného bolo v súlade so zákonom.

V prípade využitia analógie trestného práva, konkrétne inštitútu, tzv. materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona, odvolací súd poznamenáva, že analógia predstavuje interpretačný postup, ku ktorému má teória správneho práva skôr negatívny prístup. Kritiku k využitiu analógie v správnom trestaní nachádzame u Kukliša, a táto je založená na viacerých argumentoch, ktoré spočívajú najmä v nesplnení podmienok jej prípustnosti v otázkach správneho trestania. Uvádza, že analógia je jedným z interpretačných postupov v tých prípadoch, keď zákonná úprava neposkytuje návod na riešenie daného právneho problému. Všeobecne sa v správnom práve analógia nepripúšťa. Na jej výnimočné a obmedzené použitie by mali byť zároveň splnené tieto podmienky: medzera v zákone, použitím analógie neutrpí páchateľ, jej použitím neutrpí chránený záujem. Uvádza tiež, že pre uplatnenie väčšiny zásad

aplikovaných v trestných konaniach aj v konaniach, v ktorých sú ukladané správno-právne sankcie, analógia vôbec potrebná nie je (Kukliš, Ľuboš. Správne trestanie v judikatúre NS SR. In: Správne súdnictvo a rekodifikácia civilného práva procesného. Pôsobnosť a organizácia správneho súdnictva v Slovenskej republike : zborník príspevkov z medzinárodnej vedeckej konferencie. Bratislava : Univerzita Komenského v Bratislave, Právnická fakulta, 2012, s. 327 - 336). Na základe uvedeného súd je toho názoru, že zákonná úprava trestania správnych deliktov fyzických osôb - podnikateľov v zmysle zákona o nelegálnom zamestnávaní je upravená dostatočným a jasným spôsobom - absentuje medzera v zákone, preto využitie analógie trestného práva nie je potrebné.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 druhá veta O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 250k ods.1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca v konaní nebol úspešný a žalovaný nárok na náhradu trov konania nemá.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.